

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den jydsk Kavalleer

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den jydsk Kavalleer", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid74732.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

DEN JYDSKE KAVALLEER.

En Jyde var - (maaskee
Du dig alt laver til at lee;
Men, søde Siæl! betænk, at vi desværre
Er alle Jyder for vor Herre.)
En« Jyde var, som kiøbte sig to Skoe,
Een til hver Fod, man skulde troe.
Nei, for det første ei, han bar dem paa en Stok,
Skiønt han behøved' nok
At væbne Fødderne med dem
Mod steenrig Vei, som førte til hans Hiem;
Thi han klareret var i Bye,
Og sig til Hiemmet skulde tye.
Han paa sin Reise fik .
En Hoben Kamerater,
Som næsten sprak af Latter,
Da de fik see, at han barfodet gik,
Mod kloge Folkes Skik,
Med Skoe, imellem Gruus og Steen.
»Hør, Landsmand!« raabte en,
»Om alle Folk, som du, bar deres Skoe paa Kieppe,
Skomagere her fandtes neppe.
Vær ingen Nar,
At gaae paa saadan Vei med Foden bar !«
»Hør!« var Barfodens Svar,
»De mig en god Rigsdaler kostet har,
Og om paa saadan Vei jeg tog dem paa,
Hvad havde jeg for min Rigsdaler saa?
Nei, jeg blandt Byemænd, Sødskende og Fædre
Mig vil med Nyt fra Staden hædre.
En Skoe, naar den er halv opslidt,
Kun hædrer lidt.«
En svarte: »Bedre er, i brugte Skoe
At bringe hele Fødder hiem,
End med en saaret Fod, maaskee med begge to,
I splinternye Skoe
For Slægt og Venner hinke, frem.«
Den Jyde sagde nei, de andre sagde jo,
En Times Tid gik væk med Contra og med Pro,
Og (som er ikke nyt
I lærd Dispyt)
Hver Part beholdt sin Troe:
Beständig dinglede paa Kiep de Hæders Skoe.
Saa længe blev de ved om Skoe og Fod at snakke,
114 Indtil de snakked' sig frem til en Bakke,
Som stenet var og brat.

Den forrige Diskours Godnat I

De sig paa Brinken satte,
Beundrede Naturens Skatte.
Om majestætisk Héi, om underlagte Dale,
Hvis Blomster Glæden male,
Hver talte paa sin Viis; kun Mikkel intet snakker,
Men lumsk studerer paa en Streg, som ei var vakker.
»Hør I« sagde kan, »du Jyllands Søn I
Hvis du gesvindtere end jeg kan naae
Til Bakkens Ende, skal du faae
Mit sidste Smørrebrød til Løn.
Du smidig, uden Skoe, naturligviis

Bør vinde Priis ;
Jeg desuagtet vover det;
Thi, mellem os, jeg er alt mæt,
Og det vil ikke vare længe,
Før vi skal komme der, hvor vi faaer Mad for Penge,
Og dem har jeg.«
Den Jyde tænkte saa: man ei
Faaer Smørrebrød for bedre Kiøb.
Han sine Skoe en anden gav at bære,
Og sagde: »Top! jeg løber !« og han løb.
Gud bedre ham saa sandt!
Af trædte Steen den skarpe Kant
Vei giennem Kiød til bare Benet fandt.
De Kamerater sig ved Barfods Straf fornøie.
Du tænker nok, han græd, nei tvertimod han loe,
Og Glæden tindrede i hvert hans Øie
{Vil sige i dem begge to).
»Nu,« sagde han, »nu Himlen være lovet!« -
»Fordi din Fod fik denne dybe Kompliment?« -
»Ja iusternent,
Og ikke mine Skoe.
See ! vil I nu en andeli gang mig træ,
Om disse Skoe jeg havde vovet,
De skaaret var itu,
Og med Rigsdalers Tab en kiøn jeg stod da nu.«

Moral.

Medjyder ! seer, og Eder glæder:
En Jyde vover Fod for Hæder',